

Arrest

nr. 337 483 van 10 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 september 2015 om internationale bescherming. Op 27 mei 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 181 222 van 25 januari 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 13 april 2017 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 15 juni 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

- 1.4. Op 22 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqies*).
- 1.5. Op 6 juli 2017 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.
- 1.6. Op 11 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqies*). Bij arrest met nr. 201 283 van 20 maart 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.
- 1.7. Op 11 december 2017 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.
- 1.8. Op 14 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqies*).
- 1.9. Op 26 april 2018 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 24 september 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).
- 1.10. Op 10 december 2018 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 9 juli 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 232 851 van 20 februari 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.
- 1.11. Op 11 februari 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arrest met nr. 232 999 van 21 februari 2020 beveelt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing en bij arrest met nr. 238 288 van 9 juli 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.
- 1.12. Op 11 februari 2020 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Nadat hem op 24 maart 2020 wordt meegedeeld dat deze beslissing wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nr. 238 822 van 23 juli 2020 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.
- 1.13. Op 12 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqies*). Bij arrest met nr. 238 250 van 9 juli 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.
- 1.14. Op 29 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).
- 1.14.1. Op 26 mei 2020 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest met nr. 259 604 van 26 augustus 2021 vernietigt de Raad deze beslissing.
- 1.14.2. Op 6 oktober 2021 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.
- 1.15. Op 5 mei 2020 dient verzoeker een zevende verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juli 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 254 247 van 10 mei 2021 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.
- 1.16. Op 11 december 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqies*). Bij arrest met nr. 259 605 van 26 augustus 2021 vernietigt de Raad deze beslissing.
- 1.17. Op 22 januari 2021 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 6 oktober 2021 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond

verklaard. Bij arrest met nr. 269 493 van 8 maart 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.18. Op 6 oktober 2021 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 269 495 van 8 maart 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.19. Op 25 april 2022 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 mei 2022 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 279 893 van 8 november 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.20. Op 4 mei 2022 wordt aan verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 279 894 van 8 november 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.21. Op 20 maart 2023 dient verzoeker een achtste verzoek om internationale bescherming in.

1.21.1. Op 6 juli 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Nadat hem op 16 augustus 2023 wordt meegedeeld dat deze beslissing wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nr. 296 814 van 10 november 2023 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.21.2. Op 28 september 2023 neemt de adjunct-commissaris opnieuw een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Nadat hem op 23 oktober 2023 wordt meegedeeld dat deze beslissing wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nr. 298 988 van 19 december 2023 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.21.3. Op 14 december 2023 neemt de adjunct-commissaris opnieuw een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 321 114 van 3 februari 2025 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.22. Op 6 mei 2024 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 februari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.23. Op 25 februari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/12/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 03/02/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn

gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.16/12/2015) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.16/12/2015) dat zijn moeder en twee neven in België verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.16/06/2023) psychologische problemen, een beetje migraine en een beetje darmproblemen te hebben. Tijdens het zevende verzoek om IB van betrokkene verklaarde hij aan PTSS te lijden en hiervoor in behandeling te zijn. Betrokkene legde tijdens hetzelfde gehoor bij het CGVS drie Belgische medische attesten neer. Uit de neergelegde medische documenten kan niet blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 25/02/2025 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/09/2015, 13/04/2017, 06/07/2017, 11/12/2017, 26/04/2018, 10/12/2018, 05/05/2020 en 20/03/2023 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 20 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoeker had, indien hij gehoord zou zijn, kunnen wijzen op zijn ernstige medische (psychiatrische) problematiek.

Verzoeker is in behandeling bij Dr. E. Z. (...) (stuk 3: medisch verslag van 11 december 2024). Door de arts werd vastgesteld dat verzoeker kampt met ernstige PTSS, slaapstoornis, concentratieproblemen, neiging tot sociaal isolement, zoeken naar eenzaamheid, diffuse pijn, epigastralgie en brandend maagzuur, ziet zichzelf verkreeg begrepen door anderen, sommige paranoïde ideeën, droge ogen, constipatie, continue staat van stress, geen plannen voor de toekomst, angst-depressief beeld, verslechtering van de stemming, cognitieve achteruitgang, verhoogde impulsiviteit en suïcidaal risico. Verzoeker dient een zeer uitgebreide

farmacologische en psychotherapeutische behandeling te ondergaan voor de stabilisatie en verbetering van zijn mentale problematiek. Zijn situatie ging immers sterk achteruit. In de laatste maanden merkt de arts dat hij veel gewicht verloor (van 91 kg naar nog amper 73kg), een ernstige slaaploosheid, toegenomen angsten, massief haarverlies en fobieën. De arts attesteert hierom dat een psychiatrische follow-up noodzakelijk is. Hij kan niet in eigen land worden behandeld gelet op de hoge kosten en de vereiste specialistische follow-up (stuk 3).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – zou echter als gevolg hebben dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Irak) waardoor dit (herstel)traject wordt doorbroken.

De impact van de bestreden beslissing is derhalve groot op de gezondheidssituatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing wordt daarentegen slechts kort gesteld dat verzoeker kampt met “psychologische problemen, een beetje migraine en een beetje darmproblemen” wat geenszins te vergelijken is met de huidige medische problematiek van verzoeker die sterk achteruit is gegaan (stuk 3).

Verzoeker werd niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord over zijn procedure tot internationale bescherming, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

Verzoeker diende reeds op 23 augustus 2015 Irak verlaten. Verzoeker is op 11 september 2015 in België aangekomen, waarna hij op 15 september 2015 een eerste verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar zijn land van herkomst, gedurende derhalve een periode van bijna tien jaar. Hij verloor hierdoor de binding met Irak.

Verzoeker is in behandeling bij Dr. E. Z. (...) (stuk 3: medisch verslag van 11 december 2024). Door de arts werd vastgesteld dat verzoeker kampt met ernstige PTSS, slaapstoornis, concentratieproblemen, neiging tot sociaal isolement, zoeken naar eenzaamheid, diffuse pijn, epigastralgie en brandend maagzuur, ziet zichzelf verkreeg begrepen door anderen, sommige paranoïde ideeën, droge ogen, constipatie, continue staat van stress, geen plannen voor de toekomst, angst-depressief beeld, verslechtering van de stemming, cognitieve achteruitgang, verhoogde impulsiviteit en suïcidaal risico. Verzoeker dient een zeer uitgebreide farmacologische en psychotherapeutische behandeling te ondergaan voor de stabilisatie en verbetering van zijn mentale problematiek. Zijn situatie ging immers sterk achteruit. In de laatste maanden merkt de arts dat hij veel gewicht verloor (van 91 kg naar nog amper 73kg), een ernstige slaaploosheid, toegenomen angsten, massief haarverlies en fobieën. De arts attesteert hierom dat een psychiatrische follow-up noodzakelijk is. Hij kan niet in eigen land worden behandeld gelet op de hoge kosten en de vereiste specialistische follow-up (stuk 3).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – zou echter als gevolg hebben dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Irak) waardoor dit (herstel)traject wordt doorbroken.

De impact van de bestreden beslissing is derhalve groot op de gezondheidssituatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet). In de bestreden beslissing wordt daarentegen slechts kort gesteld dat verzoeker kampt met “psychologische problemen, een beetje migraine en een beetje darmproblemen” wat geenszins te vergelijken is met de huidige medische problematiek van verzoeker die sterk achteruit is gegaan (stuk 3).

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke gezondheidssituatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden.

5. In uiterst ondergeschikte orde, benadrukt de verzoekende dat verweerder niet op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

Verzoeker is in behandeling bij Dr. E. Z. (...) (stuk 3: medisch verslag van 11 december 2024). Door de arts werd vastgesteld dat verzoeker kampt met ernstige PTSS, slaapstoornis, concentratieproblemen, neiging tot sociaal isolement, zoeken naar eenzaamheid, diffuse pijn, epigastralgie en brandend maagzuur, ziet zichzelf verkreeg begrepen door anderen, sommige paranoïde ideeën, droge ogen, constipatie, continue staat van stress, geen plannen voor de toekomst, angst-depressief beeld, verslechtering van de stemming, cognitieve achteruitgang, verhoogde impulsiviteit en suïcidaal risico. Verzoeker dient een zeer uitgebreide farmacologische en psychotherapeutische behandeling te ondergaan voor de stabilisatie en verbetering van zijn mentale problematiek. Zijn situatie ging immers sterk achteruit. In de laatste maanden merkt de arts dat hij veel gewicht verloor (van 91 kg naar nog amper 73kg), een ernstige slaaploosheid, toegenomen angsten, massief haarverlies en fobieën. De arts attesteert hierom dat een psychiatrische follow-up noodzakelijk is. Hij kan niet in eigen land worden behandeld gelet op de hoge kosten en de vereiste specialistische follow-up (stuk 3).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – zou echter als gevolg hebben dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Irak) waardoor dit (herstel)traject wordt doorbroken.

De impact van de bestreden beslissing is derhalve groot op de gezondheidssituatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet). In de bestreden beslissing wordt daarentegen slechts kort gesteld dat verzoeker kampt met “psychologische problemen, een

beetje migraine en een beetje darmproblemen” wat geenszins te vergelijken is met de huidige medische problematiek van verzoeker die sterk achteruit is gegaan (stuk 3).

De impact van de bestreden beslissing is derhalve groot op de gezondheidssituatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Verzoeker diende reeds op 23 augustus 2015 Irak verlaten. Verzoeker is op 11 september 2015 in België aangekomen, waarna hij op 15 september 2015 een eerste verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar zijn land van herkomst, gedurende derhalve een periode van bijna tien jaar. Hij verloor hierdoor de binding met Irak.

Niettemin kan in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat de gemachtigde hiermee op geen enkele wijze heeft rekening gehouden. Dat verzoeker gedurende een periode van bijna 10 jaar niet meer is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en hij geen binding meer heeft met Irak, komt niet ter sprake in de gemaakte beoordeling voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel. Nochtans heeft dit als gevolg dat verzoeker terecht zou komen in een voor hem ondertussen onbekend (veranderd) land, waarmee hij geen binding meer heeft. Hij heeft geen huisvesting, inkomen of medische zorgen.

Met de specifieke situatie van verzoeker werd dan ook niet op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening gehouden door de gemachtigde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een medisch verslag van 11 december 2024 (stuk 3) gevoegd.

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Het hoorrecht en de rechten van verdediging

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

Te dezen blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoeker, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, in het raam van zijn achtste verzoek om internationale bescherming werd gehoord. Hij had met name op 16 juni 2023 een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en had hierbij (onder meer) de mogelijkheid om zijn gezinssituatie en gezondheidstoestand te verduidelijken en de nieuwe elementen uiteen te zetten om welke redenen hij opnieuw internationale bescherming aanvroeg.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij nog bijkomend had moeten worden gehoord en wijst er in dit verband op dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij licht toe dat hij, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken die de besluitvorming van verwerende partij konden beïnvloeden. Hij wijst daarbij op zijn *“ernstige medische (psychiatrische) problematiek”* en verwijst naar een medisch verslag van 11 december 2024 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) waarin wordt vastgesteld dat hij kampt met *“ernstige PTSS, slaapstoornis, concentratieproblemen, neiging tot sociaal isolement, zoeken naar eenzaamheid, diffuse pijn, epigastralgie en brandend maagzuur, ziet zichzelf verkreeg begrepen door anderen, sommige paranoïde ideeën, droge ogen, constipatie, continue staat van stress, geen plannen voor de toekomst, angst-depressief beeld, verslechtering van de stemming, cognitieve achteruitgang, verhoogde impulsiviteit en suïcidaal risico”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker dit stuk reeds aan de Raad had voorgelegd in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van de adjunct-commissaris naar aanleiding van zijn achtste verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nr. 321 114 van 3 februari 2025, waaraan

in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, werd dit beroep door de Raad verworpen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij elementen had kunnen bijbrengen waarvan de gemachtigde nog niet op de hoogte was en die zouden kunnen leiden tot het niet opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij op basis van de psychologische problemen, de migraine en de darmproblemen waarvan hij op 16 juni 2023 gewag maakte geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet meer heeft ingediend. Evenmin betwist hij dat uit de neergelegde medische documenten niet kan blijken dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij, indien hij nog bijkomend zou zijn gehoord, nog dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die verwerende partij ertoe hadden kunnen bewegen een andere beslissing te nemen. Zijn betoog laat niet toe te besluiten dat hij een belang heeft bij de aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord als onderdeel van zijn rechten van verdediging.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden kan niet worden vastgesteld.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen de zes dagen het grondgebied te verlaten omdat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”, hij verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen te hebben, zijn moeder en twee neven die in België verblijven niet tot zijn gezinskern behoren nu er geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, en uit de neergelegde medische documenten niet kan blijken dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij hekelt dat in de bestreden beslissing geen enkel motief te vinden is over zijn persoonlijke situatie, waarbij hij (onder meer) wijst op zijn gezondheidssituatie en het medisch verslag van 11 december 2024 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), doch over deze elementen wordt wel degelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing, evenals in het arrest met nr. 321 114 van 3 februari 2025 van de Raad, waaraan in deze beslissing wordt gerefereerd. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom in de bestreden beslissing ook nog moest worden gemotiveerd over de periode van bijna 10 jaar dat verzoeker niet meer terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het EHRM vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit de door hem in het kader van zijn zevende – het betreft blijkens de stukken van het administratief dossier het achtste – verzoek om internationale bescherming neergelegde medische documenten niet kan blijken dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en dat het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Verzoeker maakt *in casu* niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt. Hij voert aan dat hij in behandeling is en dat de arts in een medisch verslag van 11 december 2024 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) heeft vastgesteld dat hij kampt met “*ernstige PTSS, slaapstoornis, concentratieproblemen, neiging tot sociaal isolement, zoeken naar eenzaamheid, diffuse pijn, epigastralgie en brandend maagzuur, ziet zichzelf verkreeg begrepen door anderen, sommige paranoïde ideeën, droge ogen, constipatie, continue staat van stress, geen plannen voor de toekomst, angst-depressief beeld, verslechtering van de stemming, cognitieve achteruitgang, verhoogde impulsiviteit en suïcidaal risico*”. Nog daargelaten de vraag of het neergelegde medisch attest op verzoeker betrekking heeft – het attest bestaat uit enerzijds een staand afgedrukte bladzijde waarop verzoekers naam en de datum voorkomt en waarin de essentie wordt benadrukt van de voortzetting van de farmacologische en psychotherapeutische behandeling en anderzijds een liggend afgedrukte bladzijde die door de arts ondertekend is en waarin wordt beklemtoond dat een psychiatrische *follow up* noodzakelijk is, zodat de twee bladzijden van het verslag zowel naar de inhoud als naar de vorm verschillen –, stelt de Raad vast dat

verzoeker niet betwist dat uit de door hem neergelegde stukken niet kan blijken dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker recent nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen te hebben, noch dat zijn moeder en twee neven die in België verblijven niet tot zijn gezinskern behoren en dat er geen bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Wat zijn privéleven betreft, wijst verzoeker in zijn verzoekschrift slechts op zijn ononderbroken verblijf in België gedurende bijna 10 jaar en op zijn gebrek aan binding met zijn land van herkomst, Irak. Hij toont evenwel niet aan dat hij gedurende zijn verblijf in België contacten heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht verzoeker nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Aldus toont verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Bij gebrek aan een beschermingswaardig privéleven of familie- en gezinsleven, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging om na te gaan of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op verzoekers privéleven of familie- en gezinsleven te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen te hebben, dat verzoekers moeder en twee neven die in België verblijven niet tot zijn gezinskern behoren, en dat uit de neergelegde medische documenten niet kan blijken dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is

met de appreciatie door de gemachtigde van zijn “*persoonlijke situatie*” impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 2.3.3.1. en 2.3.3.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn gezondheidstoestand en zijn privéleven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de lange duur van het verblijf en de integratie van verzoeker in België en de lange afwezigheid van verzoeker uit Irak verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN